

інший берег

портрети героїв: очей не відводь,
їм є що сказати — війни круговерть
визисує берег ріки. вернивод
захоплює плесо, прозоре, як смерть.

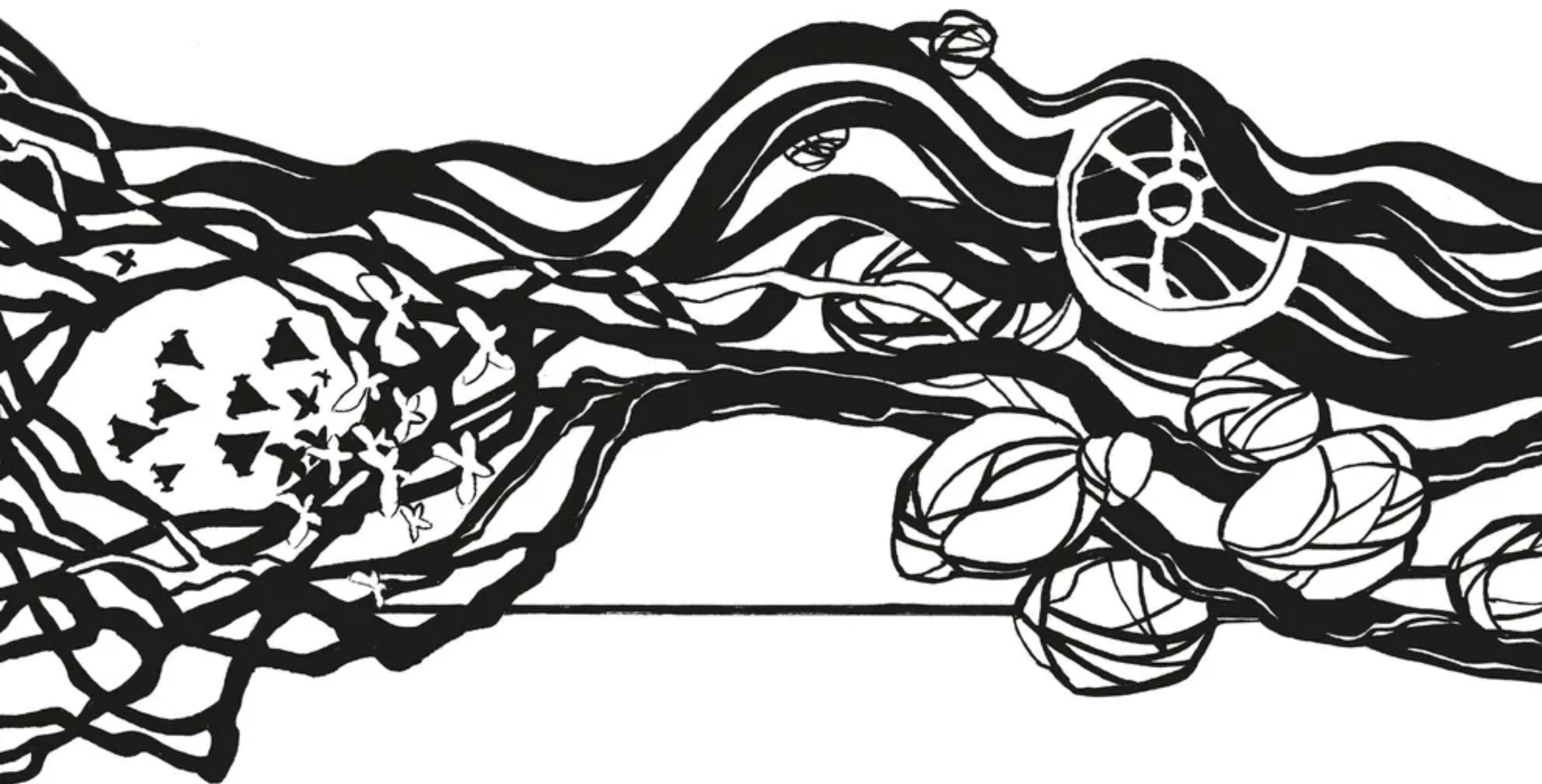
розбещує яблуню білий налив.
охоплений світлом нової звізди,
зітти оселедця і вуса зголи,
не думай про воду, не думай — іди.

тремтить над зорею рука рятівна.
на фронті, нарешті, настав перелом.
не думай про себе — війна як війна,
невидимі чаші наповнює злом.

дивися у вічі: улюблену лють
підсвічує тихий, святий супокій.
і байдуже, що нам у чаші наллють,
на іншому березі вітер п'яний.

24.02

оговтатись не вийде — це надовго:
скорботні лица, чорні кольори...
воєнний стан товче й товче, як довбня.
горить земля моя, згорай, гори,
випалюй зерна трути і омани,
нехай лютішою стає душа,
печи, роз'ятрюй незагойні рани,
здіймай у мозку невигойний шал.
облиш вагання — і тоді не схибиш,
поборюй страх — тоді не пропадеш.
ріка життя дарує крутосхили
для бездоганних кулеметних веж.
ріка життя переповняє вирви,
несе човни з тілами і без тіл.
цей день в календарі ніяк не вирву,
лютневий день — уділ і вододіл.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

прорив

чуєш приглушений шелест вітром розгойданих сосен,
бачиш бентегу, завислу на гачкуватих гілках.
хмариться, майже не світить стомлене вицвіле сонце.
кров застигає у венах, піниться сиза ріка.

знаєш, ніщо не важливе, крім побратимів і зброї.
зброя також неважлива, зброя лише про запас.
вийти безшумно незмога, отже, виходимо з боєм,
вбхід підемо проти ночі, вже після всіх — це наказ.

річка приймає нас тихо, гладить обличчя і чуба,
так огортає, мов жінка, що дочекалась свого.
віриш, усе ще можливе, надто коли тебе люблять,
надто коли за рікою золото-синь корогов.

азов. маріуполь

закінчився час. переломний момент.
лишилася вірною тільки загибель.
ніхто нас не зможе розбити ущент —
наверх спливемо, як оглушені риби.

пронизлива синь, недоварена сталь,
ущипливі приторки голосу крові,
якась незбагненно проста самота,
і рани, і кукси — свята пурпуровість.

розпачливі пройми старих кам'яниць,
на диво вцілілі віконниць скелети.
судинки потріскані, відблиск зіниць.
питаємо в синяви: Господи, де Ти?

★ ★ ★

майже постійно зволожені очі:
жити несила — роздертий на клоччя.
у многогрішності розум втрачаю,
пробую випити сік молочаю.
встигнути б лютий у пори всотати,
ох, не набувся як муж і як тато,
їсти не хочеться — квіти в тарелях,
ранки холодні, несвіжа постеля.
дивно: наснилися пошуки часу.
усміх приховує болю ґримаси.
дні розгубились щасливі, урочі —
рохкають постріли, скрапують очі.

★ ★ ★

лампу загасив. годинник цокає.
непростима тиша. глупа ніч.
затікає вересень потоками,
застилає спальню увсебіч.
у моїх садах залихолітило,
крапнув дощ, як сльози удови.
банно: перекочуюсь кульбітами,
витрясаю жаль із голови.
йде війна. уста напіввідтулені
огортає молитов яса.
знову не засну. чомусь розчулює
олов'яний полиск в небесах.